

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: R. M.
bytem

proti
žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2017, č. j. KUJI 12282/2017, sp. zn. OOSČ 43/2017 OOSC/21,

takto:

Žaloba **s e z a m í t á**.

Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2017, č. j. KUJI 12282/2017, sp. zn. OOSČ

43/2017 OOSC/21 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Třebíč, odboru správních činností, oddělení správního a přestupkového, ze dne 23. 11. 2016, č. j. OSC-Př-432/2016-JI-12 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 14. 7. 2016 v 12:20 hod. v obci Nová Brtnice na silnici č. II/405 ve směru od obce Zašovice na obec Brtnice, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn., RZ:, a překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h. Silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C mu byla totiž naměřena rychlost jízdy 114 km/h. Po odečtení možné odchylky měření 4 km/h tak žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 60 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 6 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. V tomto kontextu se neztotožnil s námitkou žalobce, že je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Z jeho obsahu je totiž patrné, z jakých podkladů příslušný správní orgán vycházel a k jakým dospěl závěrům. Pokud se jedná o namítaný nedostatek ohledně vymezení místa spáchání přestupku, žalovaný k tomu uvedl, že místo měření vyplývá z policejní dokumentace, která byla provedena jako důkaz během ústního jednání. Ze záznamu o přestupku je navíc zřejmé, že měření skutečně proběhlo v obci, o čemž svědčí budovy, které byly na fotografii zachyceny. Stejně tak se žalovaný neztotožnil s námitkou žalobce, že došlo k záměně řidiče měřeného vozidla, neboť z úředního záznamu vyplývá, že policejní hlídka měla vozidlo neustále na dohled a žalobce následně během silniční kontroly jako řidiče ztotožnila. Kromě toho žalovaný poukázal na skutečnost, že v řízení byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, a to na základě důkazů provedených během ústního jednání. Podle jeho názoru tak nebylo potřeba přistoupit k výsledku zasahujících policistů po několika měsících od spáchání přestupku.

III. Žaloba

4. V žalobě žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nevypořádal všechny námitky, které byly v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněny. Konkrétně žalobce poukázal na skutečnost, že ke změření vozidla došlo mimo obec, neboť ta je zákonem vymezena jako zastavěné území, jehož začátek a konec je stanoven dopravním značením. Žalovaný se však touto námitkou dostatečně nezabýval, a pouze odkázal na pořízenou fotografii z měřicího zařízení, na které jsou zachyceny budovy pouze na jedné straně, přičemž se nejedná o souvislé zastavěné území. Kromě toho nelze podle žalobce v řízení vycházet pouze z oznámení přestupku, které je jednostranným úkonem vyhotoveným Policií ČR, přičemž se spolu s úředním záznamem jedná o listiny, které nejsou způsobilými důkazy, neboť nastiňují

pouhé podezření, že došlo ke spáchání přestupku. Ani touto námitkou se žalovaný podle názoru žalobce vůbec nezabýval a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

5. Kromě toho žalobce namítal, že místo přestupku nebylo v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně určitě vymezeno. Žalobcem uvedený údaj o spáchání přestupku „v obci Nová Brtnice na silnici č. II/405“ není dostačující, neboť daná pozemní komunikace prochází celou obcí a za ní dále pokračuje. Tyto pochybnosti nevyvrací ani policejní dokumentace, přičemž úřední záznam nelze použít jako důkaz v přestupkovém řízení. V tomto kontextu pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 - 48, podle kterého není vymezení místa spáchání přestupku pouze pomocí názvu obce a ulice dostačující. Žalobce navíc poukázal na skutečnost, že z obsahu úředního záznamu není zřejmé, že byla rychlost změřena v obci a že byl žalobce řidičem vozidla. Naopak podle něj tento záznam svědčí o tom, že policisté měřili rychlost ze stojícího vozidla, což s ohledem na rychlost měřeného vozidla a následné provedení silniční kontroly mimo zastavěné území svědčí o tom, že mohlo v mezichase dojít k záměně řidiče. Správní orgány však tyto skutečnosti nijak nezohlednily, čímž podle názoru žalobce porušily zásadu presumpce neviny a *in dubio pro reo*. Proto žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

6. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že jednotlivé žalobní námitky byly uplatněny již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Z toho důvodu se pouze odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly podle jeho názoru všechny námitky dostatečně vypořádány. Krajskému soudu poté žalovaný navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

7. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 14. 7. 2016, ze kterých vyplývá, že byla žalobci téhož dne změřena rychloměrem RAMER 10C rychlost jízdy 114 km/h v obci Nová Brtnice, pročež bylo jeho vozidlo policejní hlídkou zastaveno. Během pronásledování vozidla jej měli policisté neustále na dohled a po jeho zastavení byl žalobce jako řidič na základě předložených dokladů ztotožněn. Se spácháním přestupku souhlasil. Kromě toho je ve správním spisu založen nejen v rozhodné době platný ověřovací list použitého rychloměru či policejní fotodokumentace (dokladů totožnosti, technického průkazu, detailu žalobce a měřeného vozidla), ale také záznam přestupku. Z jeho obsahu je patrné, že bylo měřeno vozidlo, jehož registrační značka odpovídá předloženému technickému průkazu, přičemž k měření došlo v obci Nová Brtnice, a to na silnici č. II/405. V záznamu o přestupku jsou rovněž uvedeny údaje o poloze GPS.
8. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 21. 9. 2016. S ohledem na skutečnost, že byla prvostupňovému správnímu orgánu doručena žádost o odročení ústního jednání den před jeho konáním, aniž by byla na výzvu doložena plná moc zmocněnkyně, předvolal prvostupňový správní orgán žalobce k ústnímu jednání znovu na den 23. 11. 2016, ke kterému se bez omluvy nedostavil. Během ústního jednání tak prvostupňový správní

orgán provedl důkaz listinami založenými ve spisu a současně rozhodl v nepřítomnosti žalobce o tom, že se výše uvedeného přestupku dopustil.

9. Následně došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění vycházel prvostupňový správní orgán z přesvědčení, že byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností. Ke změření rychlosti žalobce totiž došlo způsobitelným přístrojem, jak spolehlivě vyplývá rovněž ze záznamu o přestupku, který je ve spisu založen. Stejně tak bylo podle názoru prvostupňového správního orgánu přesně zjištěno místo a čas spáchání přestupku. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal, přičemž v rámci jeho doplnění stejně jako v žalobě namítal zejména nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku, neprokázání překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci a nemožnost použití úředního záznamu jako důkazu v přestupkovém řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
11. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
12. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
13. Žaloba **není důvodná**.

V žalobě žalobce předně namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný dostatečně nezabýval námitkami, které byly v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněny. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že žalobce byl až do okamžiku podání odvolání v řízení pasivní, což se nepochybně projevilo na rozsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které je však z hlediska jeho přezkoumatelnosti nutné posuzovat ve vzájemné souvislosti s napadeným rozhodnutím. Obě řízení totiž tvoří jeden funkčně provázaný celek, a to až do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pokud se jedná o samotné vypořádání odvolacích námitek, krajský soud dodává, že není obecně povinností správních orgánů reagovat na každou dílčí námitku účastníka řízení. Podstatné je zejména to, že v rámci odůvodnění svého rozhodnutí předešlou na základě podkladů založených ve spisu, resp. provedených důkazů, dostatečně přesvědčivou argumentaci o zjištění skutkového stavu a jeho právní kvalifikaci, pokud

tímto způsobem vypořádají uplatněné námitky alespoň implicitním způsobem. Přiměřeně lze v tomto ohledu aplikovat rovněž závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48, ve kterém se zabýval přezkoumatelností rozhodnutí vydaného ve správním soudnictví: „*Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že je krajský soud povinen reagovat na každou jednotlivou dílčí argumentaci, a tu stejně obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace.*“

14. V nyní posuzované věci pak žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodů nevypořádání námitek, kterými jak v žalobě, tak v odvolacím řízení brojil nejen proti způsobu vymezení místa spáchání přestupku (resp. provedení měření rychlosti) či nepřípustnému použití úředního záznamu a oznámení přestupku jako důkazů, ale také proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce v zásadě nezpochybnil skutečnost, že byla jeho vozidlu naměřena pomocí řádně kalibrovaného rychloměru a v souladu s návodem k obsluze rychlost jízdy 114 km/h (po odečtení odchylky měření 4 km/h tedy minimální rychlost 110 km/h). Naopak namítal, že nebylo měření provedeno na území obce, kde je zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. V této souvislosti krajský soud připomíná, že by ke spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, byť na základě jiné skutkové podstaty, došlo také za předpokladu, že by bylo měření provedeno za dopravní značkou obce. Dotčená právní úprava totiž stanovuje z důvodu zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu omezení rychlosti nejen na území obce, ale také na jiných částech pozemních komunikací. Pokud se pak jedná o stanovení místa spáchání přestupku, nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že se správní orgány touto skutečností nezabývaly. Konkrétně žalovaný k této námitce uvedl, že měl místo spáchání přestupku za dostatečně prokázané nejen prostřednictvím oznámení přestupku a úředního záznamu, ale také záznamu o přestupku, který byl během ústního jednání jako důkaz proveden. Jeho obsah poté tvoří nejen fotografie z okamžiku měření, zachycující rovněž okolní zástavbu, ale také specifikace stanoviště jako „Nová Brtnice sil. II/405“, doplněná o vygenerované údaje GPS ohledně polohy policejního vozidla, resp. použitého rychloměru. Tyto skutečnosti pak korespondují s obsahem oznámení přestupku a úředního záznamu, ve kterých je navíc místo spáchání přestupku upřesněno číslem popisným přilehlé nemovitosti.
15. Přestože prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezil místo jeho spáchání jako „*Nová Brtnice na silnici č. II/405 ve směru od obce Zašovice*“, aniž by z policejní dokumentace převzal údaje o GPS nebo číslu popisném přilehlé nemovitosti, nejedná se podle krajského soudu o natolik zásadní vadu, které by měla sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí. Pokud žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, je třeba připomenout, že se v něm sice jednalo rovněž o vymezení místa spáchání přestupku pouze prostřednictvím názvu obce a čísla pozemní komunikace (popř. označení ulice), ale zcela jiné rozlohy než v nyní posuzovaném případě. Z hlediska určitosti místa spáchání přestupku je totiž nepochybně rozdílné, pokud je označení obce a frekventované ulice použito bez dalšího k vymezení místa spáchání přestupku v poměrně rozlehlém městě Frýdek-Místek, než v malé obci Nová Brtnice, kterou podle veřejně dostupných informací prochází pouze silnice č. II/405 zástavbou pouze v rozsahu několika stovek metrů.

V takovém případě totiž s ohledem na časové a další specifické údaje nehrozí, že by bylo jednání obviněného zaměnitelné s jiným, neboť při prokázané rychlosti vozidla žalobce muselo jeho vozidlo projet tímto úsekem za několik sekund. Stejným způsobem se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, judikoval, že: „V posuzované věci bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno jako na silnici I/15 v obci Chrámce. S námitkou nedostatečného vymezení místa (jde o silnici v délce 250 až 260 metrů) se soud neztotožňuje. Citované vymezení místa spáchání přestupku považuje za dostačující, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Na rozdíl od situace posuzované Nejvyšším správním soudem např. v rozsudcích ze dne 23. 10. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, a ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, je nutné brát v úvahu to, že v nyní posuzované věci se jedná o poměrně krátký úsek silnice I/15 v délce 250 až 260 metrů (jak stěžovatel i žalovaný shodně uvedli již v řízení před krajským soudem) procházející malou obcí (resp. osadou) Chrámce, ve které nejsou pojmenovány žádné ulice. Místo spáchání přestupku tedy bylo v nyní posuzované věci na rozdíl od případů posuzovaných ve výše uvedených rozsudcích vymezeno úzce - krátkým úsekem silnice. Zároveň nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se jedná o úsek, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.“

16. Krajský soud je tedy toho názoru, že bylo ve správním řízení spolehlivě zjištěno a ve výroku prvostupňového rozhodnutí konkrétně vymezeno, že ke spáchání přestupku došlo v obci Nová Brtnice (zastavěném území), tedy v místě, kde je zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h. Co se týče další námitky, že správní orgány vycházely za účelem zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny žalobce pouze z oznámení přestupku a úředního záznamu, krajský soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Na jednu stranu je nutné přisvědčit žalobci v tom, že úřední záznam nelze stejně jako oznámení přestupku považovat za důkazy, které by mohly sloužit samy o sobě jako dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí o vině, neboť jsou z podstaty věci pouze podkladem pro zahájení přestupkového řízení. K tomu je ovšem třeba připomenout, že spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti je pravidelně prokazováno zejména záznamem o přestupku a ověřovacím listem použitého rychloměru. V takovém případě nelze považovat za problematické, pokud správní orgány obsah záznamu o přestupku konfrontují s obsahem policejní dokumentace, a to za účelem ověření věrohodnosti získaných údajů. Stejný právní názor ostatně vyplývá také z judikatury Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, judikoval, že: „Je však třeba zdůraznit, že tento úřední záznam nepředstavoval jediný ani klíčový důkaz o stavu věci, ale jednalo se pouze o podpůrnou listinu, která podle svého obsahu pouze shrnovala okolnosti zjištěné ostatními důkazními prostředky. Takové použití úředního záznamu pouze jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, není v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publikovaným pod č. 1856/2009 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát.“ Nejvyšší správní soud se nevymezil proti takovému užití úředního záznamu ani v jiných kauzách obdobných případu stěžovatele...“

17. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že v přestupkovém řízení se uplatňuje zásada omezené materiální pravdy spočívající v tom, že správní orgány jsou povinny zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, jak stanovuje ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Za tímto účelem pak mohou v řízení používat na základě zásady volného hodnocení důkazů jakýchkoliv prostředků, pakliže byly získány v souladu se zákonem. Nelze tedy dospět k závěru, že by správní orgány musely provést každý důkaz navržený účastníkem řízení, přestože musí v souladu s judikaturou svůj postup přezkoumatelným způsobem zdůvodnit, aby se nejednalo o projev libovůle v rozhodování (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015 – 51, a ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Je pak standardní, je-li spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti prokazováno na základě záznamu o přestupku a policejní dokumentaci, aniž by bylo potřeba přistoupit k výsledku zasahujících policistů. Výjimku představují případy, kdy jsou dány důvodné pochybnosti o tom, zda bylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze. V nyní posuzované věci nicméně rychloměrem vygenerovaná fotografie měřeného vozidla žádné důvodné pochybnosti nevzbuzuje a ani žalobce v tomto směru nic nenamítal. Proto lze považovat záznam o přestupku a související součásti policejní dokumentace z hlediska náležitého zjištění skutkového stavu za dostačující.
18. Z obecného hlediska pak v tomto ohledu krajský soud odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 – 38: „...pro prokázání nejvyšší povolené rychlosti je zcela dostačující, pokud spisový materiál obsahuje oznámení přestupku policie a úřední záznam, záznam z měřicího zařízení a platný ověřovací list k měřicímu zařízení, přičemž výsledek zasahujících policistů není třeba provádět, jelikož by neuvedli nic nového. Ve správním spise stěžovatele jsou všechny jmenované listiny obsaženy, nelze proto přisvědčit jeho námitkám, že dokazování provedené správními orgány bylo nedostatečné. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti se totiž spáchaný skutek dokazuje primárně listinou o naměřené rychlosti vozidla, nikoliv svědectvím policistů.“
19. Za důvodnou pak nepovažuje krajský soud ani námitku, že žalobce nebyl v době měření rychlosti řidičem vozidla. Svoji argumentaci totiž opírá o pouhé spekulace spočívající v tom, že s ohledem na vysokou rychlost měřeného vozidla a počáteční nulovou rychlost policistů byl dán dostatečný prostor k záměně řidiče. Neuvádí však žádné další údaje o tom, kdo byl tedy skutečným řidičem, popř. proč jej v řízení vozidla během pronásledování ze strany policistů vystřídal. Kromě toho se krajský soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že z policejní dokumentace jednoznačně vyplývá, že měla hlídka vozidlo žalobce až do zastavení neustále na dohled. Jak je ostatně krajskému soudu z jeho úřední činnosti známo, jedná se o zcela standardní postup, že je vozidlo bezprostředně po změření rychlosti zastaveno, ať už přímo ze strany policistů provádějících měření rychlosti nebo předsunutou hlídkou. Je proto logické, že k zastavení vozidla nemohlo v nyní projednávané věci dojít kvůli vysoké rychlosti žalobce ještě v obci Nová Brtnice, pokud je z hlediska úseku silnice č. II/405 dlouhá pouze několik set metrů, jak již bylo výše uvedeno. Skutečnost, že nedošlo k záměně vozidla a že byl jeho řidičem v době zastavení a provedení silniční kontroly žalobce, pak jednoznačně vyplývá rovněž z pořízené fotodokumentace, na které jsou zachyceny nejen předložené doklady totožnosti, ale také detail osoby žalobce a jeho vozidla. Proto je krajský soud toho názoru, že okolnosti spáchání přestupku byly ze strany správních

orgánů zjištěny bez důvodných pochybností, pročez nebylo nutné přistoupit k dalšímu dokazování či uplatnění zásady *in dubio pro reo*, čehož se žalobce v žalobě výslovně dovolával.

20. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. října 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

